

Neil Josten liet zijn sigaret tot de filter opbranden zonder een trekje te nemen. Niet dat hij behoefte had aan nicotine, maar de scherpe geur van sigarettenrook deed hem aan zijn moeder denken. Als hij heel langzaam inademde, kon hij de zweem van benzine en vuur bijna proeven. Hoewel hij er misselijk van werd, bracht het hem ook troost. Er liep een rilling over zijn rug die helemaal doorwerkte tot in zijn vingertoppen. Een askegel viel van de sigaret en kwam tussen zijn voeten neer op de tribune, waarna de wind hem wegblies.

Neil keek naar de lucht, maar de sterren werden vervaagd door de felle stadionlampen. Niet voor het eerst vroeg hij zich af of zijn moeder vanboven op hem neerkeek. Hij hoopte van niet. Ze zou hem op zijn donder geven als ze zou zien dat hij hier zat te mokken.

Ergens achter hem piepte een deur, waardoor hij opschrok uit zijn gedachten. Hij trok zijn sporttas naar zich toe en keek om. Coach Hernandez kwam de kleedkamer uit en ging naast Neil zitten.

‘Je ouders zijn niet naar de wedstrijd gekomen,’ merkte Hernandez op.

‘Ze zijn op zakenreis,’ zei Neil.

‘Nog steeds of alweer?’

Geen van beide, dacht Neil, maar hij zei niets. Hij wist dat zijn leraren en de coach het beu waren om steeds dezelfde smoesjes te horen als ze naar zijn ouders vroegen. Dat ze de stad uit waren was een gemakkelijk excuus, hoewel hij het al te vaak had gebruikt. Het verklaarde waarom niemand de Jostens ooit had gezien en waarom Neil er de voorkeur aan gaf om op school te blijven slapen.

Hij had wel een huis, maar daar woonde hij niet legaal. Millport kampte met een dalend aantal inwoners, waardoor er veel leegstand was. Vorige zomer had Neil zich een van de leegstaande huizen toegeëigend in een buurt waar voornamelijk ouderen woonden. Zijn burens zaten altijd op de bank aan de tv gekluisterd. Toch liep hij elke keer dat hij thuis kwam of wegging het risico te worden gezien. Als mensen doorkregen dat hij het huis had gekraakt, zouden ze lastige vragen gaan stellen. Meestal was het gemakkelijker om op school in te breken in de kleedkamer en daar te slapen. Waarom Hernandez het oogluikend toeliet en nog niet aan het schoolbestuur had verteld, was Neil een raadsel. Hij vroeg er maar niet naar.

Hernandez stak zijn hand uit. Neil gaf hem de sigaret aan en keek toe hoe Hernandez hem op de betonnen trede uittrapte. Pas nadat hij de peuk had weggeschopt, keek hij Neil aan.

‘Ik had verwacht dat ze vanavond wel zouden komen,’ zei hij.

‘Niemand wist dat dit de laatste wedstrijd zou zijn,’ zei Neil met zijn blik strak op het speelveld gericht.

Millport had verloren, waardoor ze twee wedstrijden voor de finale uit de competitie waren gegooid. Zo dichtbij, en toch zo ver weg. Ineens was het seizoen voorbij. Werkmannen waren al bezig het speelveld af te breken; ze haalden de plexiglazen wanden weg en rolden het kunstgras op. Daarna zou het gewoon weer een hockeyveld zijn en zou er tot aan de

herfst niet meer aan exy worden gedaan. Neil vond het een akelig gezicht, maar bleef toch toekijken.

Exy was een bastaardsport. Een soort lacrosse op een veld zo groot als een hockeyveld met hetzelfde geweld als bij ijshockey. Van de snelheid tot de agressie; Neil vond alles aan deze sport prachtig. Het was het enige onderdeel van zijn jeugd dat hij niet achter zich had kunnen laten.

‘Ik bel ze later wel om ze de score te vertellen,’ zei hij, omdat Hernandez hem nog steeds aanstaarde. ‘Ze hebben niet veel gemist.’

‘Nog niet, nee,’ zei Hernandez. ‘Maar er is iemand die je wil spreken.’

Voor iemand die zijn halve leven al op de vlucht was voor zijn verleden, was dat een zinnetje uit een nachtmerrie. Neil sprong overeind en hing snel zijn tas over zijn schouder, maar toen hoorde hij achter zich al een schoen over de grond schrapen. Te laat. Hij kon niet meer ontsnappen. Hij draaide zich om. Achter hem stond een grote vent in de deuropening van de kleedkamer. Hij droeg een onderhemd, waardoor zijn sleeves van tribal tatoeages goed zichtbaar waren. Eén hand had hij in de zak van zijn spijkerbroek. In de andere hand had hij een dikke dossiermap. Hij stond er ontspannen bij, maar had een strakke blik in zijn bruine ogen.

Neil herkende hem niet. Dat betekende dat hij niet uit de buurt kwam. Millport had minder dan negenhonderd inwoners. Iedereen wist alles van iedereen. Die aangeboren bemoeizucht maakte het soms moeilijk voor Neil en al zijn geheimen, maar hij had gehoopt dat de dorpse mentaliteit hem ook zou beschermen. Het gerucht dat er een vreemdeling was gearriveerd, had hem al moeten bereiken vóórdat deze man voor zijn neus stond. Millport had hem teleurgesteld.

‘Ik ken u niet,’ zei Neil.

‘Hij komt van een universiteit,’ zei Hernandez. ‘Hij is speciaal gekomen om jou vanavond te zien spelen.’

‘Lul niet,’ zei Neil. ‘Niemand komt spelers rekruteren in Millport. Ze weten niet eens waar het ligt.’

‘Je hebt zoiets als een kaart,’ zei de onbekende. ‘Misschien heb je er weleens van gehoord?’

Hernandez keek Neil waarschuwend aan. ‘Hij is hier omdat ik jouw dossier naar hem heb opgestuurd. Hij had bekendgemaakt dat hij op zoek was naar een aanvaller, dus het leek me het proberen waard. Ik heb het je niet verteld, omdat ik niet wist hoe het zou uitpakken en ik je niet blij wilde maken met een dooie mus.’

Neil keek hem aan. ‘Wát hebt u gedaan?’

‘Ik heb geprobeerd contact op te nemen met je ouders toen hij aangaf dat hij je vanavond wilde ontmoeten, maar ze hebben niet op mijn berichten gereageerd. Je zei dat ze zouden proberen te komen.’

‘Ze hebben het ook geprobeerd,’ zei Neil. ‘Maar het is niet gelukt.’

‘Ik kan niet op ze wachten,’ zei de onbekende man die naast Hernandez kwam staan. ‘Het is al achterlijk laat in het seizoen om nog te rekruteren, dat weet ik, maar ik had wat technische problemen met mijn laatste aanwinst. Coach Hernandez zegt dat je nog steeds niet hebt besloten naar welke universiteit je in de herfst wilt gaan. Dat komt dan goed uit, nietwaar? Ik heb een reserve-aanvaller nodig en jij hebt een team nodig. Het enige wat je hoeft te doen, is je handtekening hier op de stippellijn zetten en dan ben je de komende vijf jaar van mij.’

Neil deed zijn mond twee keer open en dicht voordat hij iets kon uitbrengen. ‘Dat meent u niet.’

‘Dat meen ik wel en ik heb nogal haast,’ zei de man.

Hij gooide de dossiermap op de bank waar Neil op had gezeten. Neils naam stond in zwarte letters op de voorkant. Hij overwoog de map open te doen, maar wat had dat voor zin? De jongen die zo zorgvuldig door

deze coach was uitgezocht, zou binnenkort niet meer bestaan. Over vijf weken zou Neil eindexamen doen en over zes weken zou hij iemand anders zijn, op een plek hier heel ver vandaan. Het maakte niet uit hoe leuk hij het vond om Neil Josten te zijn. Hij was al te lang op één plek gebleven.

Eigenlijk zou hij er inmiddels aan gewend moeten zijn. De afgelopen acht jaar was hij steeds op de vlucht geweest, had hij gelogen en bedrogen om een onvolgbaar spoor achter te laten. Er zaten tweeëntwintig verschillende namen tussen hem en de waarheid en hij wist wat er zou gebeuren als iemand hem op het spoor kwam. Als hij zich zou aansluiten bij een universiteitsteam, zou dat nog erger zijn dan stilstaan. Het zou gelijkstaan aan in de schijnwerpers stappen. Over niet al te lange tijd zou zijn vader vrijkomen en een gevecht met hem zou Neil niet overleven.

Het was een eenvoudig rekensommetje, maar dat maakte de beslissing niet gemakkelijker. Het contract was een enkeltje naar een toekomst en dat was iets wat Neil nooit had gehad. Iets wat hij dolgraag wilde hebben. Heel even kon hij zichzelf wel voor zijn kop slaan dat hij bij het team van Millport was gaan spelen. Hij had beter moeten weten en uit de buurt van het speelveld moeten blijven. Zijn moeder had gezegd dat hij nooit meer exy mocht spelen. Ze had gezegd dat hij er alleen nog van een afstandje van mocht genieten. Hij was ongehoorzaam geweest, maar wat had hij dan moeten doen? Na haar dood was hij in Millport gestrand, omdat hij niet wist hoe hij zonder haar verder moest. Exy was het enige waar hij nog een beetje voor kon warmlopen. En toen hij er eenmaal van had geproefd, kon hij het niet meer laten.

‘Ga alstublieft weg,’ zei hij.

‘Ik weet dat het nogal plotseling is, maar ik moet echt vanavond een

antwoord van je hebben. De Commissie zit me al op mijn nek vanaf het moment dat Janie werd opgenomen.’

Toen hij die naam hoorde, schrok Neil zich rot. Met een ruk ging zijn blik van de dossiermap naar het gezicht van de coach. ‘De Foxes,’ zei hij. ‘Palmetto State University.’

De man – van wie Neil nu wist dat het coach David Wymack moest zijn – leek verrast dat hij het zo snel begreep. ‘Dus je weet ervan.’

Technische problemen, had hij gezegd. Het was een eufemisme voor het feit dat zijn laatste aanwinst, Janie Smalls, had geprobeerd zelfmoord te plegen. Haar beste vriendin had haar bloedend in een badkuip aangetroffen en haar net op tijd naar het ziekenhuis kunnen brengen. Het laatste wat Neil erover had gehoord, was dat Janie in een psychiatrische inrichting werd geobserveerd. ‘Typisch gevalletje Foxes,’ had de nieuwslezer nogal gevoelloos opgemerkt en daarmee had hij niet overdreven.

De Palmetto State University Foxes waren een team van getalenteerde misfits en verslaafden, omdat Wymack alleen maar spelers met een moeilijke jeugd rekruteerde. Zijn beslissing om van het Foxhole Stadion een soort opvanghuis te maken was in theorie leuk bedacht, maar in de praktijk betekende het dat al zijn spelers beschadigde eenlingen waren die niet eens goed genoeg met elkaar overweg konden om een hele wedstrijd uit te spelen. Bij de Universitaire Sportbond waren ze niet alleen berucht omdat ze klein van stuk waren, maar ook omdat ze de afgelopen drie jaar stevast als laatste waren geëindigd in het klassement. Dit jaar hadden ze het aanzienlijk beter gedaan, dankzij de volharding van hun aanvoerder en de sterke nieuwe verdedigers, maar door critici werden ze nog steeds niet serieus genomen. Zelfs de ERC, de Exy Reglementencommissie, verloor haar geduld.

En toen sloot voormalig kampioen Kevin Day zich ineens bij het team

aan. Het was het beste wat de Foxes kon overkomen en was meteen ook de reden waarom Neil het aanbod van coach Wymack nooit zou kunnen aannemen. Neil had Kevin al acht jaar niet gezien en hij zou er nooit klaar voor zijn om hem weer onder ogen te komen. Sommige deuren konden maar beter gesloten blijven; Neils leven hing daarvan af.

‘U kunt hier niet zijn,’ zei Neil.

‘En toch ben ik er,’ zei Wymack. ‘Heb je een pen nodig?’

‘Nee,’ antwoordde Neil. ‘Nee. Ik ga niet voor u spelen.’

‘Ik heb je geloof ik niet goed verstaan.’

‘Kevin werkt voor u.’

‘En Kevin wil jou erbij, dus...’

Neil bleef niet hangen om de rest te horen. Hij sprong over de banken naar de deur van de kleedkamer. Zijn schoenen kletterden op het metaal, maar het klonk niet hard genoeg om Hernandez’ geschrokken vraag te overstemmen. Neil keek niet achterom of ze achter hem aan kwamen. Het enige wat voor hem belangrijk was, was dat hij hier zo ver mogelijk vandaan kwam. Laat dat eindexamen maar zitten, dacht hij. Laat ‘Neil Josten’ maar zitten. Hij zou vanavond nog vertrekken en blijven rennen tot hij was vergeten wat Wymack tegen hem had gezegd.

Neil was echter niet snel genoeg.

Hij was halverwege de kleedkamer toen hij beseftte dat hij niet alleen was. Er zat iemand op hem te wachten in de lounge en diegene versperde hem de weg naar de deur. Het licht weerkaatste op een felgele stick toen de persoon ermee zwaaide. Neil liep te hard om op tijd te stoppen. Het hout kwam zo hard tegen zijn borst dat het was alsof zijn longen tegen zijn ruggengraat werden gedrukt. Hij herinnerde zich niet dat hij was gevallen, maar ineens bevond hij zich op handen en knieën en graaide zinloos om zich heen in een poging adem te halen. Als hij die eerste hap

lucht binnen kon krijgen, zou hij tenminste kunnen overgeven, maar zijn lichaam werkte niet mee.

Zijn oren suisden. Ergens hoorde hij Wymacks boze stem erdoorheen, maar hij klonk heel ver weg. ‘Verdomme, Minyard. Dit is precies de reden waarom we geen mooie dingen kunnen hebben.’

‘Ach, Coach,’ zei iemand boven Neils hoofd. ‘Als hij mooi was, zouden we niets aan hem hebben, toch?’

‘We hebben ook niets aan hem als jij hem kapotmaakt.’

‘Laat u hem liever lopen? Eén pleister erop en hij is weer zo goed als nieuw.’

Eerst werd alles zwart. Daarna kwam de wereld haarscherp in beeld toen Neils gemartelde longen eindelijk weer lucht binnenkregen. Neil hapte zo gretig naar adem dat hij er bijna in stikte. Hij hoestte zo hevig dat zijn hele lichaam schudde. Hij hield een arm voor zijn buik om zichzelf in bedwang te houden en wierp een kwade blik naar de aanvaller.

Wymack had zijn naam al genoemd, maar die had Neil niet nodig. Dit gezicht had hij al te vaak in de krant gezien om hem niet te herkennen. Andrew Minyard stelde in levenden lijve niet veel voor. Hij was blond en slechts één meter tweeënvijftig lang. Maar Neil wist wel beter. Andrew was de eerstejaars doelman van de Foxes en hun dodelijkste wapen. De meeste Foxes hadden iets zelfvernietigends, maar Andrew vernietigde liever alles om hem heen. Hij had drie jaar vastgezeten in de jeugdgevangenis en was ternauwernood aan een tweede termijn ont-snapt.

Andrew was ook de enige die ooit een contract bij de regerende kampioen Edgar Allan had geweigerd. Kevin en Riko hadden een heel feest georganiseerd om hem bij het team te verwelkomen, maar Andrew had geweigerd en voor de Foxes gekozen. Die keuze had hij nooit uitgelegd,

maar iedereen nam aan dat het was omdat Wymack bereid was om zijn familie ook te rekruteren: Andrews tweelingbroer Aaron en hun neef Nicholas Hemmick. Wat de reden ook was geweest, Andrew kreeg de schuld van Kevins recente overstap.

Kevin had bij de Ravens van Edgar Allan gespeeld, totdat hij afgelopen december zijn speelhand had gebroken bij een skiongeluk. Die blessure kostte hem zijn spelerscontract, maar hij had kunnen herstellen met de steun van zijn eigen team. In plaats daarvan was hij naar Palmetto University gegaan om Wymacks onofficiële assistent-coach te worden. Drie weken geleden had hij het contract getekend bij de Foxes om in het nieuwe seizoen zelf weer mee te spelen.

Het enige wat een troosteloos team als de Foxes Kevin te bieden had, was de keeper die zijn oude team ooit had afgewezen.

Neil had de hele lente alles gelezen wat hij over Andrew kon vinden. Hij wilde begrijpen waarom Kevin hem per se bij het team wilde hebben. Nu hij Andrew in het echt ontmoette was het zowel een verwarrende als pijnlijke ervaring.

Andrew glimlachte naar Neil en salueerde met twee vingers tegen zijn slaap. ‘Succes volgende keer.’

‘Fuck you,’ zei Neil. ‘Van wie heb je die stick gestolen?’

‘Geleend, bedoel je.’ Andrew gooide de stick naar Neil. ‘Alsjeblieft.’

‘Neil,’ zei Hernandez geschrokken. Hij pakte Neil bij zijn elleboog en hielp hem overeind. ‘Jezus. Gaat het?’

‘Andrew is een beetje onbehouden,’ zei Wymack. Hij ging tussen Neil en Andrew in staan.

De stille waarschuwing was duidelijk voor Andrew. Hij stak zijn handen omhoog, trok overdreven zijn schouders op en liep weg om Neil ruimte te geven.

Wymack keek hem na en richtte zich daarna op Neil. ‘Heeft hij iets gebroken?’

Neil legde voorzichtig zijn handen op zijn ribben, ademde in en uit en voelde zijn spieren protesteren. In het verleden had hij vaak genoeg iets gebroken om te weten dat het deze keer goed was afgelopen. ‘Nee. Ik ga ervandoor, Coach. Laat me los.’

‘Maar we zijn hier nog niet klaar,’ zei Wymack.

‘Coach Wymack...’ begon Hernandez.

Wymack liet hem niet uitpraten. ‘Kun je ons even alleen laten?’

Hernandez keek van Wymack naar Neil en gaf het op. ‘Ik ben achter als jullie me nodig hebben.’

Neil hoorde het wegsterven van zijn voetstappen, gekletter toen hij de deurstopper wegtrapte en tergend gepiep terwijl de achterdeur dichtviel. Neil wachtte op de klik voordat hij iets zei.

‘Ik heb mijn antwoord al gegeven. Ik teken niet.’

‘Maar je hebt het hele aanbod nog niet gehoord,’ zei Wymack. ‘Als ik er geld voor overheb om drie mensen hiernaartoe te vliegen om jou te zien spelen is vijf minuten naar me luisteren wel het minste wat je kunt doen. Vind je niet?’

Neil voelde het bloed zo snel uit zijn hoofd wegtrekken dat het was alsof de wereld kantelde. Half struikelend stapte hij bij Wymack vandaan. Hij hapte nog steeds naar adem en probeerde zijn evenwicht te vinden. De sporttas bonkte tegen zijn heup. Zijn hand omklemde het hengsel voor houvast. ‘U hebt hem toch niet meegenomen?’

Wymack keek hem strak aan. ‘Is dat een probleem?’

Neil kon hem moeilijk de waarheid vertellen, dus zei hij: ‘Ik ben niet goed genoeg om op hetzelfde veld te spelen als een kampioen.’

‘Klopt, maar dat doet er nu niet toe,’ zei een nieuwe stem.

Neil hield zijn adem in. Hij wist dat hij zich niet moest omdraaien, maar deed het toch. Toen hij Andrew hier had gezien, had hij het al kunnen weten, maar hij had het niet durven denken. Voor een doelman had het geen enkele zin om een toekomstige aanvaller te ontmoeten. Andrew was hier alleen maar omdat Kevin Day nergens alleen heen ging.

Kevin zat op het tv-meubel dat tegen de achterwand stond. Hij had de televisie aan de kant geschoven om ruimte te maken voor zichzelf en een heleboel papieren. Hij had het hele spektakel gadeslagen en zo te zien was hij weinig onder de indruk van Neils reactie.

Het was jaren geleden dat Neil in dezelfde ruimte als Kevin was geweest, jaren geleden dat ze samen hadden gezien hoe Neils vader een gillende man in honderd bloederige stukjes sneed. Neil kende Kevins gezicht door en door, omdat hij hem op duizenden kilometers afstand in de schijnwerpers had zien opgroeien.

Alles aan hem was anders. En toch was alles hetzelfde. Van het donkere haar en de groene ogen tot het zwarte cijfer 2 dat op zijn linkerjukbeen stond getatoeëerd. Toen Neil dat cijfer zag, begon hij bijna te kokhalzen.

Vroeger had Kevin dat cijfer ook al op zijn gezicht gehad, maar toen was hij nog te jong om een echte tatoeage te laten zetten. Zijn geadopteerde broer Riko Moriyama en hij schreven zelf met watervaste markers de cijfers 1 en 2 op hun gezicht. Als het vervaagde, deden ze het opnieuw. Destijds begreep Neil het niet, maar Kevin en Riko waren van plan om de nummer 1 en 2 van de wereld te worden. Ze zouden beroemd worden, hadden ze Neil verzekerd.

En ze hadden gelijk gekregen. Ze speelden voor de Ravens en vorig jaar waren ze toegevoegd aan het nationale team van de vs. Zij waren kampioenen geworden en Neil was een hoopje leugens en uitzichtloosheid.

Neil wist dat Kevin hem niet zou herkennen. Het was te lang geleden;

ze waren ver bij elkaar vandaan volwassen geworden. En Neil had zichzelf vermomd door zijn haar donker te verven en bruine contactlenzen te dragen. Maar waarom zou Kevin Day hem anders komen opzoeken? Geen enkele topuniversiteit zou zo laag zinken door naar Millport te komen. Dat was zelfs voor de Foxes te min. In Neils dossier stond dat hij pas een jaar exy speelde. Hij had erg zijn best gedaan om het hele jaar te doen alsof hij nog van niets wist. Hij was zelfs zo ver gegaan dat hij afgelopen herfst allemaal boeken over de sport had gekocht en met zich had meegezeuld. In het begin was het nog gemakkelijk geweest om te doen alsof, omdat hij al acht jaar niet meer had gespeeld. Het feit dat hij nu op een andere positie speelde dan vroeger hielp ook mee, omdat hij het spel vanuit een heel andere hoek moest benaderen. Hoewel hij het allemaal bewonderenswaardig snel had opgepikt, deed hij nog steeds zijn best om niet op te vallen.

Had hij een foutje gemaakt? Was het toch te duidelijk geweest dat hij al ervaring had die hij had verzwegen? Hoe was het mogelijk dat hij Kevin was opgevallen, terwijl hij zo hard zijn best deed om zich te verstoppen? Als het zo gemakkelijk voor Kevin was geweest om hem te vinden, zouden zijn vaders mannen hem zéker op het spoor zijn.

‘Wat doe jij hier?’ mompelde hij, zijn lippen nog steeds verdoofd.

‘Waarom wil jij ervandoor?’ vroeg Kevin terug.

‘Ik stelde als eerste een vraag.’

‘En die heeft Coach al beantwoord,’ zei Kevin een beetje ongeduldig.

‘Hou op met treuzelen en teken dat contract.’

‘Nee,’ zei Neil. ‘Er zijn duizenden aanvallers die dolgraag met je willen spelen. Waarom ga je die niet lastigvallen?’

‘We hebben alle dossiers bekeken en jou gekozen,’ zei Wymack.

‘Ik wil niet met Kevin spelen.’